

Arrest

nr. 185 407 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Librazhd en bent u Albanees staatsburger. In 2009 kwam u samen met uw partner A. B. (...) naar België, omdat uw ouders en uw broers niet akkoord waren met jullie relatie, aangezien u ouder was dan uw partner, en u bijgevolg hadden verstoten. Jullie werden door de Belgische autoriteiten echter tegengehouden en in een gesloten centrum ondergebracht. Uw partner, die toen ziek was, moest in een ziekenhuis opgenomen worden. Intussen werd u naar Albanië gerepatriëerd. A. (...) slaagde er echter in uit het ziekenhuis te ontsnappen en trok bij zijn in België verblijvende broer in. Na uw terugkeer in Albanië verbleef u eerst twee weken bij uw schoonouders, die ook niet gelukkig waren met jullie relatie maar voor wie u verder geen vrees koesterde, en daarna trok u

opnieuw bij uw ouders in. Aan uw ouders had u immers gezegd dat er een einde aan uw relatie met A. (...) was gekomen. U onderhield intussen heimelijk contact met uw partner. U slaagde er bovendien in om in die periode officieel met uw echtgenoot te trouwen, zonder dat uw echtgenoot bij de huwelijksceremonie aanwezig was. Van 2009 tot 2011 had u geen enkel contact met uw broers, die u voortdurend kon ontlopen. In maart 2011 vertelde u aan uw vader dat u op vriendenbezoek naar Frankrijk zou gaan. Hiermee was uw vader akkoord en u vertrok naar België, waar u bij uw echtgenoot, die nog steeds bij zijn broer inwoonde, introk. Jullie dienden niet meteen een asielaanvraag in uit schrik te worden gerepatriëerd. Nadat u van een dochter was bevallen, had u nog één keer contact met uw vader, die, hoewel hij jullie huwelijk afkeurde, gematigd was en die dan ook niet afwijzend reageerde op het nieuws van de geboorte. Toen bleek dat uw schoonbroer niet langer in staat was in jullie onderhoud hier in België te voorzien, besloot uw echtgenoot uiteindelijk op 7 oktober 2014 alsnog een asielaanvraag in te dienen. Uit angst gerepatriëerd te worden diende u toen geen asielaanvraag in. Bij zijn asielaanvraag gaf uw echtgenoot aan dat hij ten gevolge van jullie huwelijk uw familie vreesde. Hierin werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, omdat hij enerzijds de ernst van zijn beweerd vrees ten aanzien van uw familie niet aannemelijk had gemaakt en omdat hij anderzijds niet aannemelijk had gemaakt dat er voor jullie in Albanië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden waren. Hij ging hiertegen niet in beroep en jullie bleven in België wonen. Toen u via familieleden vernam dat uw vader in 2016 was gestorven, polste u of u zijn begrafenis kon bijwonen. Uw broers wilden echter niet dat u aanwezig zou zijn. Aangezien u als illegaal uw oudste dochter niet op school kon inschrijven, besloot u op 8 juli 2016 op uw beurt een asielaanvraag in te dienen. U verklaarde uit vrees voor uw broers, die u zelfs zouden kunnen vermoorden, niet naar Albanië te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit en de identiteit van uw dochters legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uitgereikt op 12 augustus 2009; uw identiteitskaart, uitgereikt op 12 augustus 2009; en de Belgische geboorteaktes van uw beide dochters.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het extreem laattijdig karakter van uw asielaanvraag. Hoewel u reeds sinds maart 2011 in België verblijft, diende u slechts op 8 juli 2016, i.e. meer dan vijf jaar na uw aankomst in België, een asielaanvraag in. U verklaarde dat u geen asielaanvraag indiende uit vrees gerepatriëerd te worden. Uiteindelijk zag u zich genoodzaakt alsnog een asielaanvraag in te dienen, omdat dit nodig was om uw dochter op school te kunnen inschrijven (CGVS, p. 2-3). Dat u meer dan vijf jaar wachtte alvorens in België een asielaanvraag in te dienen en dat u pas een asielaanvraag indiende toen dit nodig bleek te zijn voor de inschrijving van uw dochter op school, is echter een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dat er danig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees, blijkt tevens uit een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenoot. Uw echtgenoot beweerde in het kader van zijn asielaanvraag dat u na uw terugkeer uit België in 2009 tot in maart 2011 bij uw nicht, i.e. de dochter van uw tante aan moederskant, verbleef. Volgens hem kende u in die periode geen problemen met uw ouders, omdat ze niet wisten waar u toen verbleef. In die periode probeerden ze zich dan ook niet met u te verzoenen (CGVS echtgenoot, p. 5). U beweerde echter dat u van 2009 tot 2011 bij uw ouders verbleef, dat u contacten had met uw in België verblijvende echtgenoot vanuit Albanië en dat uw echtgenoot voor uw komst naar België reeds op de hoogte was van uw verblijf bij uw ouders (CGVS, p. 6). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat uw echtgenoot niet van alles op de hoogte was, omdat hij in België was, en dat u niet wist waarom hij zoiets had verteld (CGVS, p. 8). Een afdoende verklaring voor deze ernstige tegenstrijdigheid gaf u echter niet. Bovenstaande vaststelling zet de geloofwaardigheid van uw beweerd verstoting door uw familie en van de hiermee verbonden vrees voor uw familie ernstig op de helling.

Wat er ook van zij, zelfs al zou er aan de door u geschetste vrees ten aanzien van uw familie geloof gehecht kunnen worden en zouden er in de toekomst bij terugkeer naar Albanië (zwaarwichtige) problemen met uw familie plaatsvinden – uit uw verklaringen blijkt immers dat er in het verleden hoogstens mondelinge disputen plaatsvonden (CGVS, p. 4) -, dan nog dient er vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit zou kunnen blijken dat u voor eventuele toekomstige problemen met uw familie geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak zou kunnen maken op

nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U verklaarde in dit verband dat men [in Albanië] niet geholpen kan worden en dat, indien uw familie u iets zou aandoen, het te laat zou zijn om klacht in te dienen. U voegde hieraan toe dat u in het verleden nooit tegen uw familie klacht indiende, omdat de mentaliteit in Albanië anders is: vrouwen zijn ondergeschikt aan mannen (CGVS, p. 6-7). Deze redenen waarom het voor u in het verleden onmogelijk was en in de toekomst onmogelijk zou zijn om klacht in te dienen kunnen echter niet overtuigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verder blijkt nog uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat voornoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd niet meer relevant zou zijn.

Aan uw identiteit en nationaliteit en aan de identiteit van uw dochters wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich

tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Als verschoningsgrond voor haar uitermate late asielaanvraag oppert verzoekende partij dat zij bij het aanmelden bij de Belgische asielautoriteiten zich kenbaar zou moeten maken waardoor het risico op repatriëring toenam gezien zij een verblijfplaats zou dienen op te geven. Bovendien hadden zij en haar echtgenoot ervoor gekozen in de anonimiteit op het Belgisch grondgebied te verblijven wat hen een voldoende vorm van geruststelling gaf.

2.2.3.2. Voormelde verschoningsgrond kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers bemerkt de Raad vooreerst dat een leven in de anonimiteit *in casu* ook een leven in de illegaliteit betekent waardoor bij de minste controle vanwege de politionele autoriteiten dit illegaal verblijf zou worden gedetecteerd met een verwijdering uit het Rijk tot gevolg. Verzoekende partij en haar echtgenoot hing aldus dagdagelijks een repatriëring boven het hoofd.

Verder wijst de Raad erop dat van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland zo snel mogelijk een asielaanvraag indient waarbij correcte gegevens worden verstrekt. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij heeft verklaard op 26 maart 2011 in België te zijn toegekomen, maar dat zij pas op 8 juli 2016 haar asielaanvraag heeft ingediend, pas na vaststelling van de onmogelijkheid om als illegaal haar dochter op school in te schrijven. Het feit dat zij pas asiel heeft aangevraagd nadat bleek dat een inschrijving in de school niet mogelijk was, staat haaks op een acute nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, maar dat het een eigen keuze van verzoekende partij betrof die de ernst van haar nood aan bescherming sterk relativeert en nefast is voor de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees. Een dergelijke houding van verzoekende partij is geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.2.4.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot handhaaft verzoekende partij haar verklaring dat zij in de periode van 2009 tot 2011 bij haar ouders heeft verbleven. Haar *“echtgenoot heeft mogelijks gemeend dit element te moeten verhullen om reden dat dit gegeven – in de ogen van de echtgenoot – zou kunnen worden beschouwd als een aanwijzing dat verzoekster bij haar ouders bescherming zou hebben kunnen vinden”*, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad oordeelt evenwel dat het “mogelijks gemeend” hebben dit element te moeten verhullen in hoofde van haar echtgenoot, wat trouwens een sterkt hypothetisch verweer is, niet kan worden aangenomen. De Raad is immers van mening dat het in redelijkheid voor de hand ligt dat wanneer de echtgenoot in het contact met verzoekende partij in de periode 2009-2011 vernam dat zij zich bij haar ouders bevond met wie zij in onmin leefde en die zij vreesde, hij desbetreffend zijn verwondering zou hebben geuit en verzoekende partij hem dan ook op plausibele wijze zou hebben duidelijk gemaakt dat zij haar ouders ervan had weten te overtuigen dat hun relatie ten einde was waardoor een verblijf aldaar mogelijk was. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat de echtgenoot van verzoekende partij een fictieve verblijfplaats zou opgeven ter verhulling van het verblijf bij haar ouders daar waar de mededeling dat het beliegen van haar ouders over hun relatie een tijdelijk verblijf aldaar perfect verklaart aannemelijk is. In het licht van het gegeven dat bij elke asielaanvraag in het voorafgaand advies bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt benadrukt dat de asielzoeker gedurende de gehele asielprocedure steeds de waarheid dient te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen, kan niet worden aangenomen dat haar echtgenoot desbetreffend ‘ter verhulling’ flagrante onwaarheden zou vertellen. Deze vaststelling van een zware tegenstrijdigheid betreffende een wezenlijk element van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht geloof te hechten aan de beweerde verstoting door de familie van verzoekende partij en aan de hiermee verbonden vrees voor haar familie.

2.2.5. Daar aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht oordeelt de Raad dat een zich kunnen beroepen op de bescherming van de eigen autoriteiten voor de beweerde problemen dan ook niet aan de orde is waardoor de motivering van verwerende partij betreffende het zich kunnen beroepen op de hulp van en de bescherming door de Albanese autoriteiten een motivering ten overvloede betreft, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Waar verzoekende partij desbetreffend opwerpt dat er nog steeds corruptie is bij de Albanese politie, dat de rechtbanken er beperkte middelen hebben, dat de hervormingen zich nog steeds in een beginstadium bevinden, dat de bescherming door de politie in geval van bloedwraak beperkt is en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of er een verbetering is in de opsporing of berechting van misdrijven in de familiale sfeer, wijst de Raad erop dat verzoekende partij evenwel zelf aangeeft “dat er een beperkt aantal veroordelingen zijn” en dat “de bescherming door de Albanese autoriteiten pas kan worden geboden wanneer verzoekster het slachtoffer is geworden van een aanslag” waardoor zij bevestigt dat de politionele en gerechtelijke Albanese autoriteiten wel degelijk daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Bovendien stelt de Raad vast dat het betoog dat de Albanese politie enkel *post factum* zou optreden een blote bewering betreft en benadrukt de Raad dat autoriteiten slechts preventief kunnen optreden indien zij mits het indienen van een klacht van de problematiek op de hoogte worden gesteld, wat verzoekende partij heeft nagelaten te doen. Ook het citaat in het verzoekschrift betreffende de beperkte bescherming door de politie in geval van bloedvete wijst als oorzaak aan dat de betrokken families ervoor kiezen zich te isoleren of om te vluchten naar het buitenland, en duidt wederom op een afwezigheid van klacht. Ten slotte wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat bij machte is een absolute bescherming te bieden.

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft om voormelde redenen onverminderd overeind.

2.2.6. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en dat indien het toch waarheid zou bevatten, *quod non*, verzoekende partij zich kan beroepen op de hulp en bescherming van haar eigen Albanese autoriteiten. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en dat indien toch zou worden aangenomen dat dit relaas op waarheid berust, *quod non*, verzoekende partij zich kan beroepen op de hulp en bescherming van haar eigen Albanese autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 november 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT